

воположния край. Дечо и Борю зацапах из плиткото. Наоколо беззвучно прелитаха бързи мушици, водни кончета се въртяха, като омагьосани, двата облака бавно се огледаха в водата и я направиха по-дълбока и синкаво-бяла. Златан отново се гмурна да търси риби, сетне отиде при другите и започнаха да се плискат. По едно време главатарят се изправи, вперил очи надолу към извивката на реката и викна с тих, тържествуващ глас:

— Жени!... Къпят се!... Ей-ги-хе-е!...
Голи!

И хукна, приведен към брега. Другите също скочиха. Дигнаха ръце над очите си, взряха се. Наистина, там-долу, огрени от яркото слънце, мърдаха няколко розови, голи тела. Дечо веднага се наведе и отърча след Златана, спъна се, падна в водата и пак хукна.

Борю, също, тичешком ги последва. Излязоха на брега, снишиха се съвсем, и закрачиха на четири, един след друг, като някакви големи, белезникави раци, забързали към завоя. Когато наближиха, легнаха по корем и запълзяха мълчаливо до низкия храсталак на брега. Бодяха ги тръне, остри камъчета се забиваха в лактите и